

Indenrigsministeren (Ingwerslev): Ja, jeg maa gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører, som meget loyalt omtalte den Indvending, som jeg havde gjort mod Taksationsreglerne, som de findes i Lovforslaget, eller rettere mod de Bestemmelser, som siges, at Indenrigsministeren skal approbere Regler, der ikke give mindre Sikkerhed end Bestemmelserne i Loven af 19de Marts 1869. Den ærede Ordfører mente, at man kunde ikke indlade sig paa at opregne Regler; men i den Lov, der er Tale om, ere Reglerne givne ganske kort, saa den Vanskelighed kunde man nok komme ud over. Hvis man kunde finde paa Regler, kunde man nok komme ud over Vanskelighederne ved at give dem en kort Affattelse. — Saa siger den ærede Ordfører ligeledes ganske loyalt: Ja, Ministeren er herlig stillet efter denne Paragraf, Ministeren kan blot blive ved at kassere, til han finder noget, han er fornøjet med. Det henstilles ganske til Ministeren, hvad han vil gøre; med den Myn- dighed, han faar gennem Loven, kan han vedblive at kassere. Det er meget rigtigt, men det ærede Medlem vil erkende, at det vil se anderledes ud, naar man har faaet Loven. Saa vil man føre et helt andet Sprog, og man vil sige: Nu have vi Loven, i Loven er der Lovet os, at vi skulle faa Statutter, og det er Ministeren, der skal approbere Statutterne; den fornuftige Mening med at faa Loven maa jo have været, at Ministeren skal staae os Approbation paa Statutterne. At man saa skal blive ved at kassere uden at faa noget, er ikke nogen lovende Udsigt for Ministeren, og derfor tror jeg, der er god Forstand i, hvad jeg siger. Det er bedre, at vi i Forvejen ere klare over Hovedpunkterne — jeg har ikke sagt, at vi skulle ind paa alle Detaillerne i de Regler, der skulle gives. — Jeg tillod mig før at sige, at det er Indtægtsværdien, som der er Tale om i Loven af 1869. Loven siger, at Burderingsmændene skulle vurdere Ejendommene til den Værdi, de efter deres Oberbevisning have i Handel og Vandel. Nu siger man: Disse Regler kunne vi ikke bruge her, men vi ville have nogle, der ere ligesaa betryggende. Nu veed jeg meget godt, at det behøver ikke at være Regler af samme Karakter og samme Art; thi hvorfor skulde man sætte den Bestemmelse ind, naar man ikke erkende, at det maatte være Regler af en anden Art. Men saa tillader jeg mig at gentage, at der maa dog være et Hovedsynspunkt her, noget, man tænker sig, naar man vil gaa til Regler af en anden Art, der give samme Betryggelse. Derfor vilde det for mig være noget meget tilfredsstillende i at

faa en ganske kort Beteegnelse i § 1 af, hvad det er, man har tænkt sig i den Retning, hvilken Hovedregel man vil opstille, hvilket Hovedsynspunkt man vil anlægge. Ingen kan fortænke mig i, at jeg siger, at jeg kan ikke forstaa Lovforslaget og maa være betænkelig ved at være med til en Lov, der paalægger Indenrigsministeren dette, at han værs'god skal finde ud af dette. Nej, det er de Herrer, der ville have Foreningen, der skulle finde ud af det, og Indenrigsministeren skal give Approbation. Jeg tror derfor, det er en ganske ædruelig Opfattelse af mig, naar jeg siger, at har man først faaet Loven, bliver man ved at klemme paa Indenrigsministeren — thi saa er det ham, man har at forhandle med — og sige, at Meningen med Loven maa dog være, at man maa kunne faa et Taksationsreglement approberet. Men saa længe man ikke har Loven, har man hele Lovgivningsmagten at forhandle med. Der er derfor god Forstand i at ønske at faa dette Spørgsmaal præciseret noget.

Jeg skal sige den ærede Ordfører i al Korthed, hvad Indtryk jeg har faaet af Osferne fra de Herrer's Side, som ønske en saadan Kreditforening gennemført. Jeg har faaet det Indtryk, at man vil lade det være væsentlig afhængigt af den administrerende Direktørs eller vedkommende Direktions Støn om, hvad der skal laanes i hvert Tilfælde, og have det Støn saa frit som muligt. Men dette kan ikke forenes med Udtrykkene i § 1. Maaeste er det meget fornuftigt at disponere paa den Maade, at man siger, at Administrationen af Kreditforeningen i hvert enkelt Tilfælde skal have et nogenlunde frit Støn over Laanene; men vil man have den Bestemmelse, kan der ikke staa de Ord, der staa i § 1 a. Om man i øvrigt kan gaa ind paa en saadan Bestemmelse, har jeg været i Tvivl om, men at man ikke kan gøre det, naar der benyttes de Udtryk, som nu staa i § 1, forekommer mig utvivlsomt. Det er jeg enig med den ærede Ordfører i, at det er et Hovedpunkt og et Punkt, hvor jeg altid har haft mine Tvivl, og det forekommer mig rigtigt at udtale den her.

Ordføreren (C. Hage): Den højt-ærede Minister præciserede, forekommer det mig, noget stærkere nu den absolute Nødvendighed af at faa en noget anden Affattelse paa dette Punkt. Det bliver vel altsaa nødvendigt for Udvalget at tage dette Spørgsmaal under fornøjet Oberbevisning inden 3dje Behandling. Men jeg maa tilstaa, at jeg tidligere ikke har forstaaet, at den ærede Minister lagde saa stærk Vægt paa dette